

Kázání 3. neděle postní 15. 3. 2020

Exodus 17,3-7; Římanům 5,1-8; Jan 4,5-42

Jen pár dní se nacházíme nařízením vlády v nouzovém stavu, jen pár dní jsou zavřené školy a už jsme na tom podobně jako Izraelci na poušti. Stěžujeme si na omezování svobody, nedostatek jídla, na to že nemůžeme fyzicky do kostela, do hospody... A stejně jako oni velmi rychle zapomínáme, že to co podnikáme děláme proto, že nám jde o život. Že hlavně těm starším a slabším z nás jde o život. Že to co konáme není jen nějakým omezováním nás jako jednotlivců, ale je činem nás jako jednotlivců, který máme konat pro druhé.

Je asi pochopitelné, lidské a normální, že si stěžujeme. A já pevně věřím, že stejně jako Izraelce na poušti ani nás Hospodin v tísní a nouzi nenechá. Že k nám skloní svou jasnou tvář, obdaří nás nápojem i pokrmem, pomůže nám k uzdravení i bezpečí.

Ano, Bůh je všemohoucí stvořitel světa, dárce všech dobrých darů, dárce vody k pití i chleba k jídlu, dárce zdraví i bezpečí. Ale naše čtení z evangelia Janova nás přivádí k tomu, že Bůh dává mnohem víc. Dává něco, co nedokážeme pojmenovat běžnými slovy. Čemu často nerozumíme, protože jsme se ztratili a sešli z cesty. V rozhovoru Ježíše a Samařanky o živé vodě je docela jasně vyjádřeno, že jde o něco jiného než je obyčejná voda, že jde o uhašení něčeho jiného než je obyčejná žízeň. Ona (stejně jako většinou my) však Ježíše nechápe a očekává skutečně jakýsi nápoj definitivního uhašení žízně v běžném slova smyslu. Ovšem ani Ježíšovi učedníci na tom nejsou s pochopením o nic lépe. Když nechápu jeho slova sycením se konáním Boží vůle.

Bůh nám totiž nabízí něco víc než o co většinou prosíme a na co zaměřujeme svůj život. Stále žádáme, abychom mělo co pít, co jíst, abychom měli dost prostředků, žádáme o zdraví a bezpečí. To je samozřejmě v pořádku. Je v pořádku Boha prosit o zajištění potřeb nás i našich bližních. Ovšem často k vlastní škodě zapomínáme, že Bůh nás může obdarovat i něčím mnohem větším a mnohem cennějším.

Prosíme v těchto dnech o uzdravení, o vyřešení této koronavirové krize, prosíme také o záchranu planety, udržitelný průmysl a zemědělství, prosíme za ochranu chudý, za práva menšin ad. Chceme aby všichni byli zdraví, svobodní, neutiskováni..., ale víme k čemu chceme všechny osvobodit? Pro co chceme všechny zachránit? Pro jakou budoucnost chceme uchovat planetu? Máme něco pro co stojí skutečně za to žít, aby bylo proč život zachovat? Právě to něco, co nám tak často chybí nám Bůh nabízí. Právě na absenci toho něčeho k čemu máme směřovat nás svými často matoucími slovy Ježíš upozorňuje. Upozorňuje na to, aby nám v životě neunikala touha po jeho naplněnosti (něčím víc než penězi, mocí, zážitky...), aby nám neunikala touha po skutečné smysluplnosti, po prosté radosti ze života. Aby nám neunikali věci natolik základní, bez nichž se život stává spíše přežíváním a bez nichž veškerá snaha o záchranu sebe nebo druhých je jen útekem bez cíle a námahy beze smyslu.

My křesťané se často tváříme, že víme přesně o co v životě jde, jaký je smysl života, jak jej naplnit, jak se radovat. (A zvláště, jak všechny tyhle vědomosti vnutit druhým.) Ovšem právě tím, že se tváříme, často dokonce sami před sebou, že víme, se ochuzujeme o tu možnost otevřenosti ke skutečnému obdarování naplněním, smysluplností i radostí. Když máme pocit, že již víme, že máme, že známe, ztrácíme potřebu prosit a často dokonce i děkovat.

Přál bych si, abychom v tomto zvláště intenzivním postním čase, v tomto čase světového ohrožení a semknutí dokázali pronikat za povrch věci. Abychom netoužili „pouze“ po utišení bouří tohoto světa, ale i po utišení bouří ducha, abychom dokázali tento čas krize užít k rozjímání nad podstatnými věcmi. Abychom se učili znovu si vážit krásy všednodennosti, každého nového dne,

abychom opět nacházeli smysluplnost svého konání a směr svého směřování, abychom cítili ve svém srdci radost a pokoj. Abychom si znovu uvědomili, proč stojí za to žít, proč stojí za to se uzdravit a ochraňovat slabé, proč stojí za to starat se o stvoření, které nám bylo svěřeno, proč stojí za to upřednostnit lásku před zlobou a naději před strachem.